

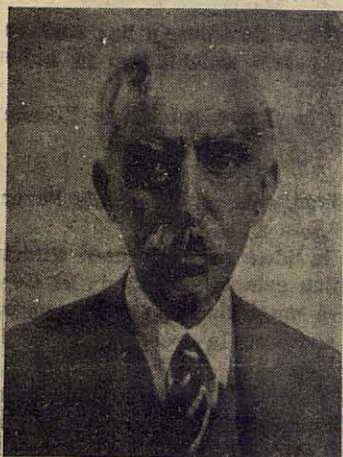

(E. R. de C.)

Mèxic, D. F., Rosales, 26

25 de desembre de 1953

Nº 3

EL GRAN PRESIDENT

A les costes de la mar del Renaixement perenne, hi havia una Pàtria que temps ha maldava per a trobar l'home que mereixés la total confiança per acabdrillar-la en la lluita per la llibertat.

Hi ha en la vida dels pobles moments primaverals en què totes les forces convergeixen per a què floreixin les meravelles de l'esperit i les del progrés material. Aleshores la llengua assoleix perfeccions en la Poesia, en el Teatre, en la Novel·la i en la Prosa periodística. Les Belles Arts s'il·lustren amb obres mestres de Pintura, d'Escultura i de Música. De l'Universitat sorgeixen pensadors i investigadors de formació tècnica que rivalitzen amb els altres del món. I el poble, deu inesgotable de tota energia, s'enfervoreix amb els artistes i els poetes, els filòsofs i els savis que parlen en la seva llengua, que és el seu esperit. Es desvetllen les inquietuds socials les quals s'afirmen i es consagren en l'esforç per a encarnar en una forma nacional, que es gesta amb el plaer de la creació i veu la llum amb els dolors de l'infantament.

Es l'instant en què la consciència de la Pàtria necessita el Cabdill polític que marqui amb el segell del Dret totes les activitats que freturen per a completar la personalitat nacional.

Aquesta fou la Història de la nostra Catalunya i del nostre gran President. L'Home hi era i cridava al seu Poble. A l'hora del Destí, el Poble el reconegué.

La generació tempestejada ha presenciada la conjuració gloriosa de l'Home i el Poble, ha participat en la resurrecció de la Pàtria, empresa reservada només a generacions escolides.

Brilla en el nostre cel l'estrella que abastà el nostre President. Per molts fou un miracle, com ho és pels infants, que no s'adonen de les suors dels pares, en trobar-se un matí amb el paisatge florit d'atmetllers que ahir, només, eren promesa emponcellada.

Fou el miracle de la Pàtria catalana, políticament lliure i socialment justa, que per primera vegada, després de la nit de provincial esquartermament i letargia, es deixondia vestida d'Estat modern, mentre el règim de poble vençut passava com trasto vell a l'engolfes de la Història.

Catalunya tenia l'home, el gran home. Nasqué amb la Solidaritat Catalana, quan carlins i republicans s'abraçaven per enfrontar-se als vilipendis dels pretorians — instruments i víctimes dels desastres colonials. Fou aleshores que Francesc Macià rebé l'inspiració del seu missatge. L'enginyer militar és llevà l'espasa per a trocejar-la i restà únicament l'enginyer, però al servei de la seva Pàtria, per a reconstruir-la. La tasca no era lleu ni gens planera. El treball fou lent, l'esforç continuat i la brega plena d'episodis. Calia que arribés l'hora del Destí en què el Poble i l'Home es vegessin cara a cara. Fou quan, per la màgia del mot República, semblà que les terres hispàniques es desvetllaven del malson de l'esclavatge. I àdhuc l'Exèrcit d'ocupació anunciava a so de clarins la República Catalana, proclamada des del balcó de la Generalitat, a la Plaça de Sant Jaume, pel Primer President, en Francesc Macià.

Ungit pel poble, auriolava el cap del President una llum blanca que es confonia amb el seu cabell; en el rostre auster brillaven els grans ulls plens de suggestió de l'home que acumulava el potencial anímic de les multituds que se'l miraven amb la cànida confiança de l'infant al seu Avi. Sabien que no era orador, i l'ajudaven a cercar la paraula que el doll d'emoció ofegava. Sabien que no tenia pretensions de savi i li demanaven la solució de tots els problemes. Sabien que no era un polític vell estil, i per això se'n fiaven. Sabien, per damunt de tot, que Macià estimava al seu poble i tenia la fe que mou les muntanyes. El poble el corresponia, les noies el besaven i les mares li allargaven els fills, com un pomell de flors. Els homes li oferien el cor purificat per l'amon, i els braços.

Alt, fina la tesa i senyorial el posat, amb l'aristocràcia natural del nostre poble, hereu de la civilització hel·lènica i romana, el gran President serví a Catalunya fins al darrer sospir, deixant cimentats els carreus de l'obra de llibertat que seguirà, a despit de ponentades.

El President reposa. Però reposa confiat en el poble que li sapigué respondre en vida i ha donat la sang dels herois per assegurar el pervindre. La Catalunya d'avui, la de demà, la Catalunya eterna servirà sempre fidelitat a la seva ànima.

I quan es compleixin els temps, el nostre poble messiànic reemprendrà la marxa vers la llibertat i anirà a cercar el President en la fortalesa inexpugnable on guarda l'arma secreta dels catalans. El nostre Sant Grial és a la Plaça de la nostra Fe, per quan soni l'hora de la comunió triomfal.